

Nhớ

Nguyễn Nguyên

Một chút nóng hầm hập của buổi chiều hè Virginia làm nhớ quá cái se lạnh cuối ngày miền Bắc California. Cái yên tĩnh thường lệ trở lại khiến quay quắt cái ồn ào náo nhiệt chỉ hai ngày trước đây. Ngồi uống ly nước lô hội lạnh buốt ngọt ngào mà khát khao tiếng reo hò tụng niệm cùng những người bạn thân thương.

Đời người trôi qua như chớp mắt. Chớp mắt đã ba mươi năm. Chớp mắt gặp lại nhau tóc đã điểm sương. Chớp mắt vui đó, bồi hồi bồi hồi ôn lại bao kỷ niệm, giờ trở về với những lo toan đời thường..

Một ngày tháng bảy, những cánh chim Trần Quốc Tuấn cùng bay về California để hội ngộ. Những con chim non ngày nào giờ hình như không cách biệt mấy với các cánh chim đầu đàn. Chỉ có sự tôn trọng đạo là vẫn vẹn nguyên. Mà bởi thế mới có nhiều pha cười ra nước mắt.

Hồng Thụy là sung sướng nhất vì được “lắm” là thầy giáo. Cô Tuyết cũng “sướng” luôn vì bị hỏi hỏi đó học lớp nào. Ôi thôi, biết bao là cái lắm lần, trật vuột mà hình như không ai biết giận gì hết. Mọi người tút tút điều tra lẫn nhau coi “hỏi xưa có quen không” vậy mà.

Đám con trai hình như là ‘phê’ nhất vì có dịp cầm tay các giai nhân thuở ấy mà không sợ bị ...từ chối. Thôi kệ, hỏi đó chỉ đứng xa mơ mộng, giờ có cơ gần kệ là mãn nguyện quá chừng chừng đi thôi.

Hình như ở xứ người, cái lạnh lẽo đôi khi làm trái tim đập mạnh hơn để đủ sưởi ấm những con người tha hương. Gặp nhau cười tươi quá đấy nhưng sao cặp mắt nào cũng thấy ươn ướt. Những cái ôm nhau thật chặt, thật chân tình, như muốn nói ‘mình yêu các bạn lắm, em yêu thầy cô lắm’.

Có bạn thì lắm lời, huyền thuyên, bạn thì chỉ túm túm nhìn mọi người nhiệt náo. Nhưng ai nấy đều mong thời gian đừng trôi, đừng để niềm vui qua quá mau.

Giờ chia tay, có bạn vội vã ra xe, không muốn mọi người nhìn thấy lệ đã tràn qua khoé mi. Người về phòng khách sạn sắp xếp hành lý mà chân chẳng muốn quay bước.

Nhớ ghê, nhớ quay quắt một kỷ niệm tuyệt vời trong đời. Một lần bè bạn lại đến với nhau không toan tính, không suy tư. Một lần được tỏ lời tri ân với thầy cô. Ân tình ngày xưa không cảm nhận cho đến lúc thành nhân. Ân tình một lần được bày tỏ .

Tạm biệt các Trần Quốc Tuấn thân thương. Mong rằng mai này có dịp hội ngộ. Mai này câu “ngày xưa tui học Trần Quốc Tuấn” lúc nào cũng làm ấm lòng bọn mình, biết rằng đâu đó có người bạn ngày xưa nhớ tới mình, các bạn nhé.